

Nhận thức mới: Lấy là bỏ, bỏ là lấy

Hoàng Xuân Phú

Chương trình Thời sự của VTV1 buổi 19h ngày 17/10/2012 (02:49 – 03:54) đã truyền đoạn thuyết trình sau đây của Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng về sự khác nhau giữa “lấy phiếu tín nhiệm” và “bỏ phiếu tín nhiệm”:

“Lần này qua thảo luận thì nó mới rõ ra là: Lấy phiếu tín nhiệm khác với bỏ phiếu tín nhiệm. Lấy phiếu tín nhiệm là diễn ra định kỳ hàng năm, không phải chỉ ở Quốc hội, mà tất cả các cơ quan Đảng và Trung ương sẽ làm. Trong Nghị quyết Trung ương 4 nói rồi: Hàng năm lấy phiếu tín nhiệm, nếu 2 năm liền mà không được quá bán thì thôi xin mời bác nghỉ. Nên lấy phiếu tín nhiệm có tác dụng răn đe, cảnh tỉnh, ngăn ngừa. Thế còn 1 năm mà anh đã không quá bán thì cho anh nếu sang năm lại không quá bán thì đương nhiên phải bỏ phiếu tín nhiệm. Bỏ phiếu tín nhiệm tức là bãi miễn. Bỏ phiếu tín nhiệm tức là khai trừ. Thì Quốc hội lấy phiếu tín nhiệm trên cơ sở cái kết quả thế nào, lúc bấy giờ mới quyết định cái bước thứ hai là bỏ phiếu tín nhiệm. Bỏ phiếu có nghĩa là đưa ra để đồng ý thôi không cho làm nữa đấy, hay là không đấy. Thế lần này nó rõ là rõ cái chỗ đó.”

Nôm na là: Khi “**lấy** phiếu tín nhiệm”, dù ai đó 1 năm không được quá bán thì vẫn chưa bị sao cả, mà kết quả ấy được **bỏ** đi. Thậm chí, “*nếu sang năm lại không quá bán thì đương nhiên...*” kết quả vẫn được **bỏ** đi, bởi vì muốn phé truất người đó thì còn “*phải bỏ* phiếu tín nhiệm”. Ngược lại, khi “**bỏ** phiếu tín nhiệm” thì kết quả của nó sẽ được **lấy** ngay. Nói gọn lại là: Đối với “*phiếu tín nhiệm*” thì **lấy** là để **bỏ**, và **bỏ** là để **lấy**. Đó là **nhận thức mới** vừa đạt được, mà “*lần này qua thảo luận thì nó mới rõ ra...*”

Sau một thời gian dài hồi hộp theo dõi chính trường căng thẳng, tưởng rằng sẽ có những cái mới đáng kể, thì cuối cùng chỉ được chứng kiến một cái mới như vậy.

Mới ở hình thức ngôn ngữ, còn bản chất thì đã quá cũ. Thủng thỉnh dùng “thuật tẩm quất 3 kỳ” để làm giải pháp trị liệu cho nạn dịch tham nhũng, đang hoành hành từ trên xuống dưới, hủy hoại nền kinh tế đất nước, tàn phá xã hội và làm cho muôn dân khốn khổ. Ấy là tiếp diễn truyền thống “gãi... trong tình đồng chí”, như biện pháp chủ đạo để bảo vệ chế độ, đang bị “nhóm lợi ích” khuynh đảo ngả nghiêng.

Trong 2–3 năm đầu nhiệm kỳ thì “chưa chấp”, vì “đồng chí nọ” còn phải nắm tình hình và làm quen với công việc. Và lại, nếu tình trạng có bê bết, thì cũng “do các nhiệm kỳ trước để lại” và do “tác động bất lợi của tình hình thế giới”. Đến năm thứ tư, khi “mùi” không còn lẫn vào đâu được, thì cùng lắm là không quá bán trong lần “**lấy phiếu tín nhiệm**” thứ nhất. Nhưng chẳng sao, vì kết quả ấy chỉ để “*răn đe, cảnh tỉnh*”. Rồi đến năm thứ 5, dù “đồng chí nọ” chưa “*tỉnh*” và dù không được quá bán trong lần “**lấy phiếu tín nhiệm**” thứ 2, thì cũng chưa bị xử lý, vì còn đợi để tổ chức “**bỏ phiếu tín nhiệm**”. Chưa kịp thực hiện xong “kỳ tầm quất thứ 3” thì nhiệm kỳ 5 năm đã kết thúc. Lúc đó thì ăn đã no nê và họa gây ra cũng đã quá đủ. Vậy là tập thể lãnh đạo vừa được tiếng “nghiêm túc xử lý đúng quy trình”, vừa không mang “tiếng ác” là đã... “gãi xước da” đồng chí. Chưa biết chừng thì “đồng chí nọ” còn được tái bổ nhiệm thêm một nhiệm kỳ nữa, để “có cơ hội sửa chữa sai lầm”, “lấy lại uy tín cho đảng”, và cũng để lấp lỗ hồng nhân sự do bao năm vẫn “chưa tìm ra người thay thế”.

Trách nhiệm với dân, với nước càng bị teo lại bao nhiêu, thì không gian dành cho tình thương nội bộ lãnh đạo càng bao la bấy nhiêu. Và ngược lại!!!

Quả là: “***Thế lần này nó rõ là rõ cái chỗ đó.***”

18/10/2012